

Abiam

Abiam

Deși mama lui Abiam a fost una dintre fiicele lui Israel, femeia aceasta apare, așa cum am văzut ceva mai înainte, ca o închinătoare la idoli. Nu trebuie deci să ne mirăm de cele spuse cu privire la el: „El a umblat în toate păcatele pe care le făcuse tatăl său înaintea lui; și inima lui n-a fost întreagă a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Dar, din cauza lui David, Domnul Dumnezeu lui i-a dat o lumină la Ierusalim, punând pe fiul lui după el și păstrând Ierusalimul în ființă” (1 împărați 15.3-4). Deducem de aici că exemplul negativ al tatălui lui l-a făcut pe tânărul rege să se rătăcească în felul acesta. Toate acestea trebuie să constituie pentru noi ca părinți un serios avertisment, ca nu cumva să devenim pentru copiii noștri o pricină de ruină. Însă nu numai tatăl s-a făcut vinovat, pentru că dacă Duhul lui Dumnezeu găsește cu cale să ne dea și numele mamei sale și să ne descrie personalitatea sa, este pentru că ea a avut un rol important în formarea caracterului copilului său. Să ne gândim încă odată la faptul că, dacă numele mamelor regilor lui Iuda și Israel sunt notate cu toată atenția, este din cauză că sarcina formării caracterului copilului revine, în mare parte, mamei. În copilărie, când anumite impresii se întipăresc de o manieră aparte în sufletul copilului, cine păstrează mai bine legătura cu el dacă nu mama? Nu înseamnă că, prin aceasta, diminuăm cu ceva responsabilitatea capului familiei, ci pentru a înțelege mai bine cât de mare este și răspunderea mamei.

Chiar și față de un rege rău ca acesta, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu se arată într-un mod deosebit. Sub domnia lui, Iuda cunoaște o frumoasă eliberare, pentru că fiii lui Iuda „se sprijiniseră pe Domnul, Dumnezeul părinților lor” (2 Cronici 13.18). Unul dintre lucrurile care ne rețin atenția la acest om care „a umblat în toate păcatele tatălui său” este acela că a avut un fiu bun: Asa. Asemenea cazuri sunt pentru mulți o mare enigmă, însă soluția o găsim în Sfânta Scriptură: „Din cauza lui David, Domnul Dumnezeu lui i-a dat o lumină în Ierusalim, punând pe fiul lui după el și păstrând Ierusalimul în ființă” (1 împărați 15.4). Acest copil bun i-a fost dat din cauza lui David, deci până la a patra generație David a atras binecuvântarea Domnului asupra urmașilor lui. De altfel, Domnul aver-tizase pe Israel că El pedepsește „nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam” (Exodul 20.5). Aceasta ar trebui să ne determine a ne cerceta căile zi de zi pentru a face să coboare peste urmașii noștri binecuvântarea, și nu blestemul.